

retten, og hvor Nævninger skulle medvirke. I alle andre Tilfælde beror det paa Rettens Skøn, om Forsvarer skal beskikkes. Dette forekommer os at være en yderst vidtgaaende Regel og en for sigtede ret farlig Regel. Forsvarerens Stilling inden for Strafferetsplejen medfører i og for sig lige saavel Varetagelse af en Samfundsopgave som Anklagerens og Dommerens Stilling, og hvad vi særlig lægge Vægt paa, er, at hvis man i alt for snævert Omfang beskikker offentlig Forsvarer, vil sigtede i den store Mængde af Tilfælde staa værgeløs over for Anklageren. Og det vil efter vor Mening ikke kunne nytte at henviser til, at Dommeren skal være hans Forsvarer; thi efter Flertallets Forslag, som vi for øvrigt senere ville komme til, lægges Forundersøgelsen i Dommerens Haand. Vi kunne ikke gaa ind paa at begrænse sigtedes Ret i den Udstrækning og ville derfor ikke kunne tiltræde disse Forslag.

Det samme gælder om Forslaget under Nr. 242 angaaende Spørgsmaalet om, hvilken Rolle Forsvareren skal indtage under Sagen. Flertallets Forslag gaar her ud paa, at Forsvareren skal være uberettiget til at tage Ordet eller samtale med sigtede i Retsmødet, „saa længe Tiltale ikke er rejst, uden for Besigtigelses-, Syns- eller Skønsforretninger eller Afhørelse af Vidner til Brug ved Oplæsning under Domsforhandlingen“. Det forekommer os ikke, at det er nødvendigt at træffe denne Bestemmelse, idet der andetsteds i Lovforslaget findes en Bestemmelse, der forbyder Forsvareren at tale med sigtede om den umiddelbare Besvarelse af Spørgsmaalet. Det forekommer os heller ikke, at Folketingets Forslag paa dette Punkt gaar for vidt.

Det næste Forslag, hvorefter der er Uenighed mellem Flertallet og Mindretallet, er Nr. 255 til § 768 angaaende Pressens Stilling, men da dette Forslag hænger sammen med et Forslag, der blev afgjort i Gaar, skal jeg ikke omtale det, jeg antager, at Afgørelsen i Gaar ogsaa gælder dette Forslag. Det samme gælder om Forslagene vedrørende Eden, Nr. 257 ff., som jeg derfor heller ikke skal komme ind paa. — Vi kommer derefter til det Forslag, der er stillet af Flertallet under Nr. 259. Det gaar ud paa, at Politimesteren skal være berettiget til at indkalde Personer, der bo eller opholde sig i Politikredsen, til at møde for Politiet for at afgive Forklaring, og hvis de ikke møde, kan han paalægge dem en Bøde af indtil 4 Kr. til

Politikassen. Der kan derimod ikke anvendes nogen Tvang mod vedkommende til at forklare, og hvis han altsaa ved sit Møde for Politiet erklærer, at han ikke vil sige noget, har Politimesteren ikke anden Vej at gaa end at foranledige ham indkaldt som Vidne for Retten. Dette Forslag er stillet af den ældre Proceskommission, men blev forbigaaet af den sidste Proceskommission og efter min Mening med god Grund. Det forekommer ikke Mindretallet, at der i Virkeligheden opnaas noget ved dette Forslag. Det er jo allerede nu saaledes, at Politiet maa henvende sig til private for at faa Oplysninger i offentlige Sager, og jeg ved ikke rettere, end at de i hvert Fald som ganske almindelig Regel beredvilligt blive givne. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen virkelig Trang til at indføre en saadan Regel, som Flertallet her foreslaar; hvortil jo ogsaa kommer, at man egentlig ikke opnaar noget videre ved den. Man opnaar at kunne tvinge Folk til at møde paa Kontoret, men man kan ikke tvinge dem til at give nogen Forklaring ad denne Vej. Dertil kommer en anden Omstændighed, nemlig at der ikke i Forslaget er givet nogen som helst Regel om, at vedkommende skal have Godtgørelse for sit Møde, og det synes os at staa i en paafaldende Modsætning til de Regler, der ellers findes i Loven om Vidnepligten; naar Vidner indkaldes, hvad enten det sker i offentlige eller private Sager, skal der tillægges dem Godtgørelse. I øvrigt tror jeg, at det ogsaa i Landjurisdiktioner kan medføre temmelig ubehagelige Følger, naar Folk f. Eks. fra Jurisdiktionens Ydergrænser skulle tilsiges til at møde paa Politikontoret muligvis uden noget Resultat hverken for det offentlige eller for vedkommende selv. Det er klart, at Reglen kan misbruges, og det er neppe værd at anvende en saadan Regel, som uden at gøre væsentlig Nytte ved sin Anvendelse kan give det Udseende af, at Politiet anvender sin Myndighed i for stor Udstrækning over for private.

Jeg kommer derefter til et Forslag, der er stillet af Udvalget i dets Helhed, Nr. 261 og det dermed sammenhørende Nr. 268. Naar Mindretallet har kunnet tiltræde dette Forslag, saa er det egentlig ikke, fordi Mindretallet mener, at det er nødvendigt at gøre denne Tilføjelse, men naar det fra anden Side ønskes, mene vi ikke, det kan skade, at man gør det, vi lægge ikke nogen særlig Vægt derpaa. — Derefter kommer jeg til Forslaget under Nr. 270 til § 820, og hvad